

КУРСОВА РАБОТА

ПО ПРИНЦИПИ НА МАКРОИКОНОМИКАТА

НА ТЕМА:

КРИЗАТА В ЕС

/ПО КНИГАТА НА П.КРУГМАН „END THIS DEPRESSION NOW”/

Изготвил:

Проверил:

София, 2017

УВОД

Пол Кругман е един от най-ярките и най-силни привърженици на фискалните стимули с оглед приключване на рецесията, пред която се изправи света след 2008 година.

Основното предположение на книгата - "Краят на тази депресия" (книгата не е издадена на българския пазар) - се основава на кейнсианския анализ на продължителната рецесия и капана на ликвидност. Основният аргумент е, че има недостиг на съвкупно търсене в икономиката на САЩ. Тази липса на търсене е довела до по-нисък икономически растеж, по-висока безработица и нарастващ цикличен дефицит. И според Кругман това са препятствия, които могат да бъдат преодоляни и той предлага, че няма нищо притеснително в държавните заеми по време на рецесия.

Или както Кругман пише:

„Но ние не трябва да се притесняваме за дългосрочните бюджетни дефицити? Кейнс пише, че „бумът, не спада, е времето за строги икономии“. За него сега е времето правителството да харчи повече, докато частният сектор е готов да изведе икономиката на пътя на растеж.

Първоначалната реакция на рецесията през 2008 г. е била освобождаване на паричната политика и някои мерки по фискална експанзия. Но Кругман твърди, че политиките правят голямата грешка обръщайки внимание на дефицита. Според Кругман, стимулите през 2009 г. са били твърде малки.

„Тези, които са имали повече или по-малко правилни идеи за това, от което икономиката се нуждае, включително и президента Обама, са били плахи, никога готови да признаят колко действия е трябвало да бъдат предприети или да признаят по-късно, че това, което са направили първоначално е било неадекватно. Вместо да описват „мрачните“ работни места като криза, Вашингтон е трябвало да говори за дефицита“.

Кругман твърди, че преждевременната фискална консолидация е ненужна и вредна.

Кругман твърди, че „ястребите на дефицита“, включително много уважавани ортодоксалните икономисти, са направили сериозни грешки.

В капана на ликвидността - с бързо нарастващи спестявания и намаляващи частни инвестиции - по-високото ниво на държавни заеми не е довело до повишаване на лихвените проценти. С други думи, правителството е можело да вземе повече във време на рецесия.